Змагатимеш до посилення сили, слави, багатства і простору Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 серпня 2008 року № 35 (251)

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

Що мужньо і жертовно продемонструвала світові Грузія?

Д.СВІТЛИЙ
незалежний політолог

Мовчить про це заробітчанська братія від політології в Україні. Сміливіші політики на цей раз. Це приємно. Але є й невігласи. Наприклад, голова комітету ВР України А.Гриценко говорить: "Росія з Осетії і Абхазії не піде!", – неприпустима для депутата заява!

Звичайно ж, сама не піде! Нізвідкіля! Її потрібно "піти" і звідусіль. Щоб її "піти", необхідні зусилля світу – це мав би говорити свідомий парламентар будь-якої країни, а України – й тим паче.

Що відбувається в Грузії? Нічого, що непотрібне було б Москві, там не відбувається! Все, спровоковане у Грузії Кремлем, відбувається у стосунках конаючої московської імперії зі світом. На Грузії імперська Московія робить лише пробу.

Закінчення на 3-й стор.

ГРУЗИНСЬКІ УРОКИ КРЕМЛЯ

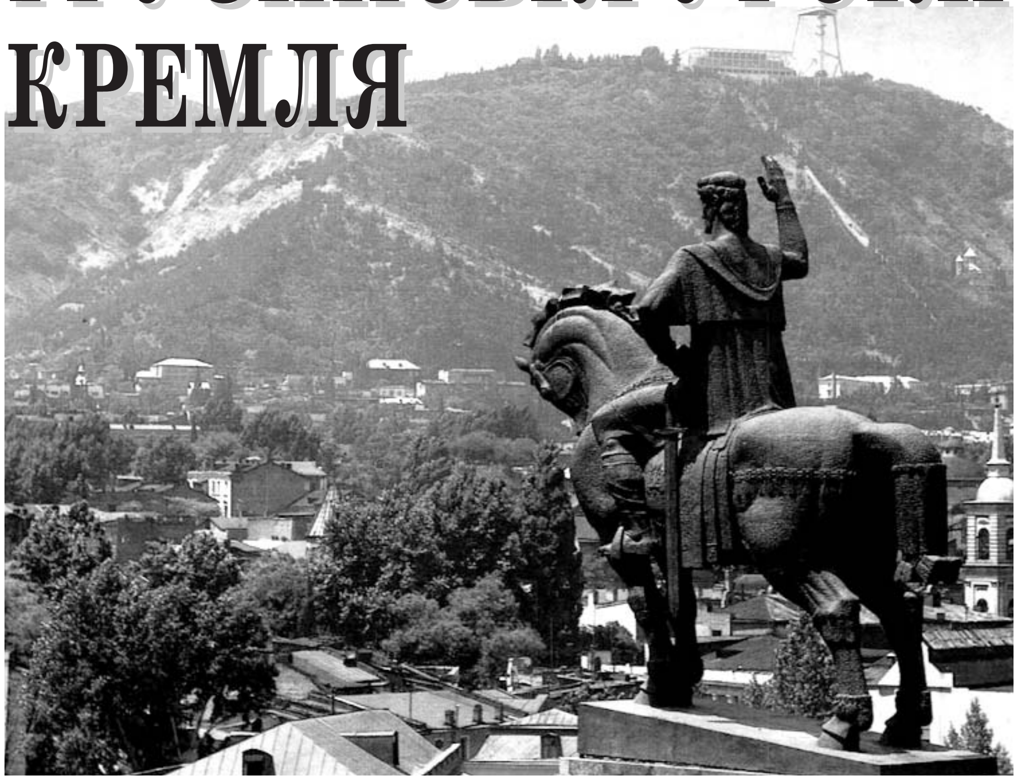

АКТУАЛЬНО

ПОРА ОПАМ'ЯТАТИСЯ!

Все не дає мені спокою розмова з випадковим співбесідником – військовим пенсіонером із Москви: він сказав, що влада України бездарно і злочинно віддала майже всі маяки на Чорному морі Росії, яка має там таємні військові лабораторії, де розробляються засоби відповідного впливу на людей. На думку військового пенсіонера, росіяни допомагають навіженій Вітренко через вплив психотропних полів робити її людей дуже агресивними, і вони діють на грані нервового зриву, що спостерігалося в Севастополі, де на вітренківських зборищах чулися оскаженілі виступи проти НАТО. Викликають тривогу й інші московські експерименти на Чорному морі. Тож студенти наші, коли пікетували маяк, були на правильному шляху. Та москалі і далі нахабніють. Вони й голову Українського фонду держмайна з групою депутатів не пустили на наш маяк!.. А тим часом реакції на такі дії з боку наших можновладців не було. То ще Янукович, як був прем'єром, дозволив росіянам хоч будинки розпусти будувати на Чорному морі, а питання маяками він "закрив". От росіяни будували і будують свої таємні лабораторії. І це тоді, коли відомо: на південному березі Криму в усій акваторії під водою вчені з Севастополя, які шукали нафту, газ, – натрапили на 470 контейнерів з невідомими речовинами. Я читала про це в газеті. А як будуть видобувати газ наші інвестори, то яку міну чи бомбу сповільненої дії, закладену російськими "лаборантами", надибають вони?

Я пам'ятаю 1993 рік, жовтень, як вночі якийсь літак ніби пікірував кілька разів (так скидають бомби). А вранці горів ліс навколо Ялти, вогнища були розкидані у важкодоступних місцях, одне за одним, як коралі нанизані. І подібне, тільки в менших масштабах, траплялося не раз. Про це я написала в міську раду, але ніхто не звернув увагу на мій лист, тож російські десантники і далі хазяйнували в Криму, як у себе вдома...

На наших маяках росіяни продовжують свої таємні експерименти, а влада "наша" усе мовчить. Щороку в Севастополі приймають українське громадянство російські моряки, поповнюючи і так велику "п'яту колону" в Криму, а влада зовсім не думає, до чого це може призвести... Росіяни ж з кожним роком нахабніють все більше. Це вони зірвали символ підняття українських прапорів на кораблях у 1918 році, це вони будують перешийок, це вони запросили до Севастополя 1,5 тисячі п'яних, хамських "казаков".

А влада наша "благоденствує"...

Пора вже опам'ятатися!

Лариса САВИЦЬКА,
м. Ялта

СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО...

Офіційне звернення української молоді до ректорів, деканів, викладачів вищих навчальних закладів

"Спочатку було слово...", – говорить Святе Письмо.

Кожна нація має своє, рідне слово. Від слова народжуються певні емоції, ідеї, а згодом – дії, вчинки та їх наслідки. Рідне слово творить життя.

На порозі 17-й навчальний рік у незалежній Україні. І знову постає питання – бути у власній країні чужинцем й отримувати знання іноземною мовою чи, врешті, – рідною?

Ми звертаємося до вас, як до своїх батьків – ми прагнемо вільного життя у вільній державі, в якій освіту зможемо отримувати рідною, українською мовою.

Українська молодь прагне оволодівати знаннями рідною мовою, щоби творити життя "у своєму храмі за своїм статутом".

Для народу-господаря, який складає понад 80% від загальної чисельності громадян України, така вимога є правомірною, логічною і коректною.

Сьогодні в Україні значна частина українців позбавлена права отримувати освіту рідною мовою. Офіційні звіти і статистика та реальність життя є часом зовсім протилежними.

Ми чекаємо від вас шляхетних думок та вчинків, озвучення високих ідей. Ми чекаємо від вас прикладу вчителя, який буде смолоскипом у нашому подальшому житті.

Починати треба зі слова... Адже саме за нього наших героїв переслідували, катували та висилали до Сибіру. Адже саме воно линe до нас крізь віки та нагадує про героїчне минуле української історії.

Ми закликаємо вас з повагою ставитися до вимог Конституції та до прагнень української молоді отримувати знання державною мовою.

Будьте прикладом!

З шаною до кожного з вас,

Молодий Народний Рух України
Молода Просвіта
Спілка української молоді в Україні
ВМГО "Зарево"
Молодіжний Націоналістичний Конгрес
Студентське Братство

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УМІЙМО ПЕРЕКУВАТИ ЛЕМЕШІ НА МЕЧІ

Українська держава постала з волі українського народу

Степан СЕМЕНЮК

Ще рочок – і станемо дорослими державними людьми. Пройдений відтинок державного життя України не такий уже великий, але спробу підсумку можна все ж таки зробити, бо за минулі 17 років Україна змінилася, хай не так, як хотілося, але змінилася, і то на краще. Треба-бо пам'ятати, з чого МИ починали творення державного життя в 1991 році. Ми ж не мали властиво нічого, окрім успадкованої старої бюрократичної непорадної окупаційної системи управління, яка була тільки відділками Московського центру. Навіть творець ЧеКа і кат в одній особі Ф. Дзержинський говорив, що він від тієї системи "пріходіт прямо в ужас". Але "советскіє люді" до неї якось звикли за сімдесят років. Тоді пригадаймо, що ми, як нація, мали і чого не мали на порозі проголошення Суверенітету України в серпні 1991 року. А з того, що мали віддали Центрові за гарантію нашої безпеки, не пам'ятаючи, що той, хто віддає свою свободу за гарантію безпеки, не отримає ні того, ні іншого. На додаток віддали частину Чорноморського флоту і військовий порт; м. Севастополю зберегли статус столиці, а Кримську область замінили в Кримську Автономію.

Закінчення на 7-й стор.

35
4 820102 210017

ДО СИТУАЦІЇ В КРИМУ

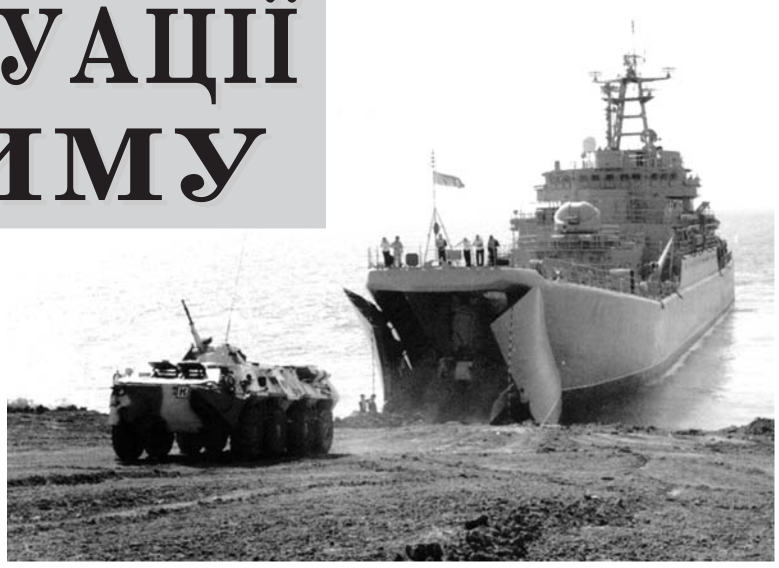

Верховному командувачу Збройними силами України Президентові України ЮЩЕНКУ Вікторові Андрійовичу

ЗВЕРНЕННЯ

15 серпня 2008 року о 9 годині 50 хв. по Севастопольському міському телебаченню з подробицями повторно транслювалась антиукраїнська демонстрація проросійських сил з нагоди військових дій у Грузії. При цьому крупним планом подавались гасла демонстрантів: "Саакашвілі і Ющенко – агресори", "Севастополь – рідний дім Чорноморського флоту Росії" та інші плакати подібного змісту.

Старанно озвучувались і передавалися по телемережі виступи активістів проросійських громадсько-політичних угруповань, в яких Президента України звинувачено у змові з фашистами, лунали пропозиції не виконувати Указ Президента про порядок перетину державного кордону України іноземними військами. Демонстранти звернулися до севастопольців із закликом зустріти з квітами бойові кораблі ЧФ РФ, що скоро повернуться до міста з кавказької війни.

Розвиток подій свідчить про те, що бойові кораблі ЧФ РФ, розраховуючи на місцеву підтримку та виконуючи вказівки вищого військово-політичного керівництва Росії, мають намір ігнорувати Ваш указ, як вони це недавно зробили в день святкування дня ВМФ. Тоді, незважаючи на заборону Кабміном України використовувати вогневі засоби, демонстративно була влаштована стрілянина із усіх видів зброї, починаючи від кулеметів і закінчуючи ракетами.

Не отримавши за це жодного осуду з боку державного керівництва України щодо порушення умов тимчасового перебування російського військового флоту на теренах нашої держави, повіривши у свою безкарність та нерішучість вищого державного керівництва України, командування ЧФ РФ спробує проігнорувати і останній Ваш Указ. Але такої ситуації не можна допускати ні в якому разі.

Підтримуючи Ваші зусилля щодо мирного врегулювання всіх питань та негайного припинення бойових дій у Грузії, пропонуємо спрямувати роботу органів державного управління на створення умов для гарантованої безпеки в Криму та Севастополі, де останнім часом активізувалися деструктивні сепаратистські проросійські громадсько-політичні угруповання та деякі органи місцевого самоврядування.

Для виконання Указу і наведення в цьому регіоні державного порядку закликаємо невідкладно здійснити такі заходи.

1. Підвищити бойову готовність морських прикордонних та окремих підрозділів ВМС України, які можуть бути залучені для хоч би навчального мінування фарватеру та закриття бонових воріт на вході у Севастопольську бухту.

2. Враховуючи нейтралітет, а то і проросійські настрої в силових структурах Криму та Севастополя, тимчасово підсилити їх представниками з центру, а можливо, деяких керівників варто і замінити, в тому числі в місцевих органах влади, бо Севастопольська міськрада організувала допомогу не жертві агресії – народу Грузії, а сепаратистам.

3. На головних трасах Криму, особливо Севастополь – Симферополь, Симферополь – Феодосія, Кача – Севастополь виставити посилені та озброєні мобільні пости автомобільної інспекції для відстеження і припинення незаконних пересувань військової автобронетехніки.

4. Домагатися від Росії негайного і спільного проведення повної інвентаризації всіх сил і бойових засобів РФ, що тимчасово базуються на території України, у тому числі і кількості особового складу. Ця робота свідомо гальмується нашими урядовцями, котрі також тяжіють до Росії.

5. Раду Національної безпеки України і її керівництво посилити фахівцям з військової справи.

6. Піддавати митному догляду всі літаки, що прибувають у місто Кача, де базується авіація ЧФ РФ, а також бойові кораблі та судна ЧФ РФ, що перетинають морський кордон України.

7. До базової угоди про тимчасове дислокування ЧФ РФ в акваторії і території України внести доповнення, спрямовані на стабільну гарантію військової безпеки, суверенітету, недоторканності і територіальної цілісності нашої Батьківщини.

8. Розгорнути контрпропаганду в Криму та Севастополі з метою викриття фальшування та брехні, до яких вдаються проросійські ЗМІ цих регіонів, намагаючись відбілити агресора і ввести в облуду місцеве населення.

У протилежному випадку нас чекатиме доля народу Грузії. Ми переконані, що війна на Кавказі – це лише генеральна репетиція до подальших агресивних дій уже на теренах України.

Юрій ТИМОЩУК,
заступник голови Севастопольської
міської Спілки офіцерів України,
капітан 1 рангу запасу

ПАСАЖИРИ "ТИТАНІКА"?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Неодноразові заяви з боку Москви про ймовірне підвищення ціни на газ для України, хоч як це дивно, з українського боку поки що не отримали належної оцінки. Причому цифри, які називаються, вражають. Це чотириста, п'ятсот і більше доларів за тисячу кубометрів газу – саме такі ціни погрожує Москва встановити на газ для України. Причому пояснюється це економічною доцільністю і законами ринку. Мовляв, не хочете платити – не платіть, ми вас і не змушуємо.

У нинішньому році, як відомо, Україна розраховується за ціною сто сімдесят дев'ять з половиною доларів за тисячу кубометрів газу.

І що ж нам робити тепер?

Пробувати торгуватися з Кремлем? Але якою буде ціна подібного торгу? Що захочуть росіяни виміняти для себе за дешевшу ціну на газ?

Недавній візит Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко і її майже двогодинна розмова віч-на-віч з російським прем'єром Путіним не дозволяє робити ніяких обнадійливих прогнозів на цю тему, попри бравурні рапорти Тимошенко про якісь незрозумілі домовленості з Кремлем. Мовляв, нам дають відстрочку на чотири – п'ять років, і ціну на газ Москва, за словами Тимошенко, буде піднімати поступово. Між тим, і тут, схоже, Юлія Володимирівна видає бажане за дійсне. Путін під час прес-конференції чітко заявив, що остаточна ціна за газ для України буде названа після узгодження з середньоазійськими видобувальниками газу. І це відбудеться вже восени нинішнього року.

А щодо якихось преференцій для Києва в цьому питанні, то вони, вочевидь, можливі, але, звісно ж, за умови певних поступок з українського боку. Політичних, економічних, ідеологічних, зрештою. Скажімо, розмінною монетою в цьому питанні Москва обов'язково використає питання щодо НАТО. Наблизитеся, українці, до Альянсу – ось вам п'ятсот або вісімсот доларів за тисячу кубів газу. Відмовляєтеся від цієї ідеї – буде вам якихось триста чи чотириста. Ще один козир, яким Москва, будьте певні, скористається в своїй циничній грі з Києвом, – це російська військова присутність на території України, зокрема в Севастополі. Хочете дешевий газ – не рипайтеся з виведенням російського чорноморського флоту з Криму. Третя тема, на якій Москва не проти спекульнути, – це впровадження в Україні російської як другої державної мови.

На жаль, адекватної відповіді на ці загрозливі виклики з російського боку українська влада і українське суспільство досі не сформулювали. Більше того, на владних щаблях триває огидне і набридливе протистояння. Фактично розписавшись у невмінні налагодити ефективне господарювання в економіці країни, прем'єр уже готується до президентських виборів і бачить себе в кріслі глави держави. Натомість глас вопіющого в пустелі президента продовжує закликати до взаємного примирення, до порозуміння і до злагоди – тим самим гарант Конституції безуспішно намагається спростувати формулу "з вовками жити – по-вовчому вити". Політичні ж сили існують за принципом "як добре, що у сусіда хата згоріла" – і безперервно, і невтомно змагаються у обливанні помиями один одного, втягуючи в це неприємне заняття суспільство, яке вже нікому не вірить і, схоже, нічого доброго від цієї влади і від цієї держави не чекає.

А гуртом українські владці нагадують пасажирів сумнозвісного "Титаніка". Втім, можу сказати й жорсткіше. У знаменитого художника середньовіччя Босха є картина під назвою "Корабель дурнів". Враховуючи те, наскільки нерозумно ми витрачаємо колосальні резерви – інтелектуальні, технічні, природні – які Господь дарував українській нації, іноді мені здається, що Босх списав її з теперішніх українських реалій.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛЯНИНОВІ – УСЕ НАЙКРАЩЕ!
або ШУКАЙМО ТРЕТІЙ ШЛЯХ

Віктор КАРАСЬОВ

А й справді, як же бути Україні, котра, опинившись між Європою і Азією на цивілізаційному розломі, борсається у пошуках виходу? І як націоналістам вирішувати цю дилему? Можливо, допоможе ідея третього шляху, про який згадують дуже рідко. Адже цей шлях є, та ще й який! Насамперед треба чітко усвідомити кожному українцю, що Україна – це ПЕРЛИНА ЄВРОПИ, що має засяяти, як вранішня зоря, серед інших країн. Основою її економіки є виробництво, переробка і зберігання сільськогосподарської продукції. Треба усвідомити, що форма господарювання на селі має бути індивідуальна і кооперативна.

За основу третього українського шляху можна взяти працю Миколи Руденка "Енергія прогресу". Ця книга має стати настільною, як Біблія, у кожного господаря, кожної мислячої людини, котра турбується про майбутнє своїх нащадків і свого народу.

Тому нині слід негайно звернути найбільшу увагу на українське село. Землею та продукцією з виробництва на ній мають право розпоряджатися тільки корінні селяни. Усе, що належить до виробництва енергії людського прогресу (трактори, комбайни тощо) має відпускатися селянам державою. Найкраща сучасна лікарська діагностика з новітньою апаратурою та кваліфікованими лікарями – на село! Нехай лікар іде до хворого, а не навпаки. Розпочати побудову та реставрацію сільських дитячих садочків, шкіл, клубів, бібліотек, приміщень тракторних бригад, їдалень на сучасному архітектурному рівні. Найкращі та найдешевші санаторно-курортні путівки (вітчизняні й закордонні) – на село. Здійснивши все це – побачимо бурхливе олюднення і відродження українського села. Тому що розвиток і здоров'я української нації – понад усе!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ПОДІЯ

УКРАЇНЦІ – ЄДИНИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОРГАНІЗМ

Упродовж трьох днів, 20–22 серпня, столичний Український дім приймав делегатів IX Світового Конгресу Українців. У цьогорічному зібранні взяли участь майже 350 делегатів із 31 країни світу, які представляли інтереси 20-мільйоного українства, яке мешкає за межами України. Під час зустрічі представники світового українства прозвітували про виконану протягом останніх 5 років працю (2003–2008 рр.), накреслили план роботи на наступний термін.

20 серпня відбулися засідання Ради директорів, сесій рад і комісій. У своїх виступах учасники Конгресу наголошували, що одним із першорядних завдань СКУ як організаційної надбудови є зміцнення та розбудова української діаспори. А це залежить як від внутрішніх, так і зовнішніх чинників. Для цього слід урізноманітнювати координаційну діяльність усіх крайових центральних репрезентацій, ближче знайомитися із станом життя наших громад, у тому числі й завдяки особистим поїздкам Президента та Генерального секретаря СКУ, надавати необхідну допомогу на місцях та спільними зусиллями намагатися розв'язати невідкладні питання.

За словами Генерального секретаря СКУ Віктора Педенка, метою діяльності створеного 41 рік тому СКУ було збереження української національної ідентичности та допомога українському народу у його змаганнях за волю і незалежність. І хоча з того часу відбулося багато змін – Україна стала незалежною, змінилися кількісний та якісний показники діаспори – цілі, а відповідно і напрямки діяльности СКУ, як і раніше, стосуються безпосередньо діаспори і України.

Досить важливим у цьому плані є відстоювання інтересів українців як перед урядами країн їхнього проживання, так і перед Україною.

Щодо України, то СКУ всебічне сприяє розбудові в нашій державі демократичних процесів, у тому числі розв'язанню релігійних питань, проблем історичного характеру та питань, пов'язаних із уживанням української мови як державної, а з іншого – підтримка України у її входженні до світового співтовариства. Відомий факт: уже більше десяти років представники української діаспори беруть активну участь у виборчих процесах в Україні як міжнародні спостерігачі.

Інший приклад: Україна протягом багатьох років намагалася вплинути на Сполучені Штати з метою анулювати поправку Джексона-Веника як таку, що перешкоджала поліпшенню торгівельних відносин. Це питання було вирішено на користь України після багатьох петицій, заяв і просто лобіювання з боку двох українських цетраль: Українського Конгресового Комітету Америки і Української Американської Конгресової Ради та інших організацій. Наступний приклад – від перших років незалежности з метою поліпшення своїх торговельних можливостей та економіки Україна прагнула стати членом Світової Організації Торгівлі. І, зрештою, не без підтримки діаспори добилася цього.

Обговорюючи питання нинішніх взаємостосунків СКУ й України, виступаючі акцентували увагу на тому, що за останні роки ці відносини стали набагато тіснішими, а результати співпраці більш плідними. Щодо ж офіційних стосунків, то тут найяскравішим прикладом є спільні ди СКУ, Секретаріату Президента та Інституту національної пам'яті, пов'язані з 75-ю річницею Голодомору. Результат такої співпраці – визнання українського Голодомору парламентами різних держав світу та прийняття відповідної резолюції в ООН, а також проведення Міжнародним координаційним комітетом СКУ та МЗС України спільної акції "Незгасима свічка", на чолі з головою Стефаном Романівим – представником української діаспори в Австралії.

Ще одне важливе питання – особливості сучасного складу української діаспори. Як відомо, ініціаторами створення Світового Конгресу Вільних Українців у 1967 році були представники українських організацій усього з десяти країн, а сьогодні до складу СКУ входять українські організації із понад тридцяти країн світу. Завдяки українцям найновішої хвилі активні і динамічні осередки – в основному українські церковні та громадські організації – з'явились у державах пострадянського простору, у Європі та навіть у Мозамбіку. Слід відзначити також і тенденцію до об'єднання новоприбулих на терені таких країн давнього українського поселення, як Канада і США, та прагнення новостворених організацій вступити до СКУ. Так, лише у 2007 році лави Світового Конгресу Українців поповнили "Нова українська хвиля США", Українська громада Норвегії, Українська громада Іспанії та Спілка українців у Німеччині. Цього року влитися до СКУ виявили бажання ще чотири організації – свідчення того, що українська діаспора омолоджується. Це досить позитивно як з огляду на важливість спільної діяльности, так і в плані обміну досвідом організаційної діяльности та захисту своїх громад в умовах нового поселення. Адже відомо – чим сильніша і організованіша спільнота, тим легше їй відстоювати свої інтереси на рівні держави.

"Українці закордоном і українці в Україні – єдиний національний організм", – наголосив Президент України Віктор Ющенко у своєму виступі на урочистому відкритті та проведенні Першої пленарної сесії IX Світового Конгресу Українців. Глава держави подякував українцям діаспори за ті зусилля, які вони роблять із підтримки національної культури, а також організаторам Конгресу за можливість обговорення важливих для України проблем, чутливих питань, здатних консолідувати, об'єднати націю, зробити її сильнішою.

Президент підкреслив, що перед Україною, яка має 17-річну історію незалежности, стоять значні виклики. Тому треба, щоб у нас була енергія, щоб у нас була воля творити те, що потім буде слугувати інтересам України.

Віктор Ющенко коротко охарактеризував зовнішньополітичні кроки, які за останні три роки змінили сприйняття України в світі: скасування візового режиму для громадян низки держав, здобуття статусу країни з ринковою економікою, початок переговорів з Європейським Союзом про створення зони вільної торгівлі.

При цьому він висловив переконання, що "відповідь на запитання, коли ми будемо в Європейському Союзі, найбільше залежить від нас, наскільки ми будемо згуртовані, наскільки ми будемо керуватися національними інтересами".

"Тільки сильна нація може ставити перед собою сильні завдання", – наголосив Президент України.

Віктор Ющенко також торкнувся гуманітарної тематики, в якій відзначив такі позитивні сторони, як розвиток української мови та видавництва української книги, прогрес у створенні єдиної національної помісної церкви.

21 серпня, під час Другої пленарної сесії, було заслухано звіти Екзекутиви та голів рад і комісій СКУ, а також пройшла сесія, присвячена 75-й річниці Голодомору 1932–1933 рр. в Україні. Того ж вечора відбувся жалібний похід делегатів, учасників та усіх бажаючих до пам'ятного знака Голодомору, біля якого представники українських церков відправили панахиду в пам'ять про жертви українського народу.

Останнього дня Конгресу відбулися Третя та Четверта пленарні сесії, на яких прозвучали інформації про діяльність складових організацій, звіти комісій та обрано новий склад керівних органів СКУ.

Учасники конгресу ухвалили звернення до керівників Франції та Німеччини з проханням не перешкоджати Україні приєднатися у грудні до Плану дій з набуття членства в НАТО.

ГРУЗИНСЬКІ УРОКИ КРЕМЛЯ

Обскубана імперія в своїй агонії вхопилася за парадигму жандарма Європи – царя Миколи I, який свого часу вимагав від Туреччини передати йому в підданство всіх православних і храм в Єрусалимі, за що отримав ляпас по своїй "держиморді" від світової спільноти у Кримській війні і сконав від ненависти до вільного світу. При першому розпаді імперії в 1918 р. більшовики пішли на підступну хитрість: спочатку визнали самостійні республіки поневолених раніше народів, навіть примусили своїх опричників, яких залишили в тих республіках для підривної роботи і майбутнього нищення національної державности, вивчити і послуговуватися мовою корінних народів. Але, оговтавшись та відновивши силу, Москва виловила всіх "націоналістів" та винищила в концтаборах, через кров і залізо загнала всі республіки в московську стайню (СССР), насадила в них свій "язик" і говорила зі світом брехливою мовою від імені безмовних поневолених народів, вичерпуючи їхні національні багатства на свою імперську користь. Інфраструктура загарбаних Росією земель від Волги аж до Тихого океану, розбудована під гаслом – "Сіла Россії будет прібивать Сібірью" в'язнями ГУЛАГу (непокірними "націоналістами"), тепер служить імперії газо-нафтовою удавкою на шиї держав СНД – колишніх жертводавців ГУЛАГу, а також стимулом для покірности Європи.

У чому ж суть нині здійснюваної Московою проби в Грузії?!

Кремль з'ясовує:

1. А чи стерплять переляканi держави – члени СНД жорстоку розправу над Грузією, в черговий раз підло сподіваючись, що їх то омине участь Грузії?!

2. А чи продасть Європа Грузію в обмін на свій газо-нафтовий комфорт та на наївне сподівання, що Москва не зазіхне на неї саму?!

3. А чи помітив світ, що він прогавив історичний шанс 1985–1991 р.р. повернути на мапу світу Росію і поневолені нею народи під власними іменами на власних етнографічних землях, та чи не кинеться скоординованими силами виправляти трагічні наслідки свого недбальства.

Треба підкреслити, що російськомовний люд, котрий опинився на еміграції за межами СССР після потрясінь Першої світової війни і революцій, як і після Другої світової війни, спершу не вимагав, щоб його "російська" мова визнавалася державною (офіційною) в державах його проживання. Тепер же Москва знахабніла і після часткового розвалу своєї імперії в 90-ті роки XX ст. надихає і підштовхує емігрантів, які втікали або засилалися зі своєї "Родіни-Московії" в загарбані і поневолені республіки, вимагати там, уже в самостійних державах, щоб "русскому язику" надавали статус державної (офіційної) мови, тобто гальмувати становлення національних держав, чинити глум, моральне знущання над місцевим населенням. Москва брязкає зброєю і погрожує збройно захищати звироднілих колишніх окупантів, а тепер емігрантів, якщо їх будуть примушувати поважати державу проживання, вивчати і послуговуватися її мовою в державних справах. Тобто агресія Росії є постійно присутньою в постімперських країнах – колишніх республіках СССР.

А якщо країни СНД стерплять розчленування Грузії, Європа і світ проміняють справедливість на власний комфорт і не кинуться скоординованими силами виправляти становище, то стерплять і розчленування України, а далі і відновлення "СССР" не за горами, для того і гімн Московія залишила есесерівський, і дихає ненавистю на всіх, хто вирвався з її тюрми народів.

Москва нахабно вимагає вивести грузинські війська з території грузинської держави і залишити там свої, тобто, плює, та ні – харкає світові в лице, розчленовує суверенну країну і кричить "Ловіть злодія", видаючи за такого демократичну владу країни-жертви. "Смірісь, Кавказ, ідьот Єрмолов!", – здається, так. Де Москва і аж де Кавказ?! Скільки крові пролила Росія з розділених нею племен і народів на Кавказі при його загарбанні?! Чому вона там ще й дотепер?! Здавалося б, у справедливому світі мав би бути виправданим "Всекавказький джихад" проти Росії з винищенням тих запроданців, що допомагають Москві влізати на Кавказ. ООН повинна була б уже давно заборонити використання сил колишніх імперських метрополій в ролі миротворців на колись загарбаних нею землях. Грузинські реалії вимагають включення цього питання в порядок денний чергової сесії Генеральної Асамблеї ООН з прийняттям рішення більшістю голосів членів ООН. Щоб уберегти процеси становлення національних держав в постімперських республіках в мирних рамках, ООН має докласти зусилля до упокорення окупантських московських залишків у них, сприяти репатріації їх в Росію, якщо останні не підпорядковуються національному законодавству в країнах проживання.

Московський міністр Лавров, ніби впавши в стан прострації, пригрозив-заявив: нехай США вибирають – дружити з Росією чи з Грузією, тобто запропонував силою розділити світ на сфери панування. І натяку в Кремля немає не справедливість та повагу міжнародного права.

Чи світ піде на умиротворення московсько-імперського режиму, як колись Європа пішла на умиротворення сталінського поплічника Гітлера, а чи світ зупинить сталіністів Кремля скоординованими силами всіх членів ООН, – ось що прояснює для себе Москва на штучно спровокованій ситуації в грузинській державі.

Д.СВІТЛИЙ
незалежний політолог

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВІД БУЗИНИ ДО ТАБАЧНИКІВ...

Про хохлів та "українців до сьомого коліна"

О. ШЕВЧУК

Наше українське телебачення робить велику справу, раз у раз виводячи на всенародний показ нечестивців, якими, на жаль, кишить наша багатостраждальна земля. Ось і нещодавно українці мали змогу побачити на своїх екранах

старого баяніста Яна Табачника, в гості до якого завітав "письменник" Олесь Бузина. На запитання господаря, за кого він голосував, гість відповів:

– Звичайно, за Януковича! Він же обіцяв російську мову зробити другою державною в Україні!

Щоб довести, що таке "нововведення" дуже потрібне українцям, Бузина заявляв, що сам він – "українець до сьомого коліна".

Наслухавшись ось таких теревенів, Табачник заявив, що Бузина – його друг і що це дуже добре, коли в нашій державі є такі люди.

В іншій телепередачі можна було подивитися репортаж з сім'ї співаків Білоножків. Виявляється, у цих "двох сердець" виросло двоє синів, які так і не змогли як слід вивчити мову своїх батьків, тож з їхніх вуст звучала ближча їм – російська. Так само розмовляє і невістка Білоножків – Марина.

Депутат Верховної Ради України Сирота на російській "Свобода" повідомив, що у його сім'ї панує "двуязичие". Те ж могли б сказати про свої сім'ї народні депутати Микола Катеринчук, Володимир Литвин та чимало інших. От і виходить, що більшість нашої еліти є українцями тільки на телебаченні.

Як тут не згадати референдуму 1991 року, під час якого із 38 мільйонів виборців до урн не прийшло 7 мільйонів, а 3 мільйони проголосували проти нашої незалежності. А сьогодні в нашій державі кожен четвертий громадянин ставиться до неї вороже саме тому, що вона українська.

Ось хто підтримує Партію регіонів, в назві якої навіть не названо державу, в якій ця партія діє. Ось чому, дивлячись телепередачі, тільки й чуєш: "Фракція, коаліція". І так без кінця, ніби не існує на нашій землі сільського господарства, промисловости... Схоже на те, що будинок Верховної Ради став для наших "обранців" таким собі окремим райським куточком, перебування в якому гарантує розкішне існування у відриві від життя народу, без всякої відповідальности, зате при безлічі всіляких пільг. А ще плюс до цього така система виборів, завдяки якій вожді мають можливість сидіти в парламенті протягом тривалого часу, найбільше побоюючись "мажоритарки", за якої було б важко перемагати двічі в одному окрузі.

Думаючи про отих довгожителів "райського куточка", іменованого Верховною Радою, я в післяноворічні дні часто згадував термін "новогодняя йолка", який міг народитися тільки в країні, де буйним цвітом цвіте неуцтво. А якби ми позбулися такої дикої квітки, то, нарешті, дізналися б, що ніхто в світі не ставить новорічної ялинки, бо ніде її немає, крім Росії, України та Білорусі. А народилася така ялинка в цих країнах 1 січня 1937 року. До 1925 року і в них ялинка ставилася на Різдво, поки не була заборонена. Хто не вірить у це, хай уважно подивиться фільм "Отец Сергий", прочитає роман "Дни Турбиных". Ялинку привезли в Росію офіцери, які поверталися з Європи після наполеонівських війн, а Петро І не має до ялинки ніякого відношення.

Неуцтво – дуже важлива ланка в тому рабському ланцюгу, який досі в'яже нашу Україну по руках і по ногах. Недаремно великий Тарас Шевченко звертався до українців з мудрою настановою:

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте...

Тільки людина освічена, справді культурна, як би вона віртуозно не грала на баяні, не дозволить собі виходить в телеефір з ганебними дифірамбами на честь українофобів. Однією з невід'ємних чеснот справді культурної, читаючої і мислячої людини є патріотизм.

м. Золочів,
Львівська область

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КОМПАРТІЮ – ГЕТЬ З УКРАЇНИ!

Йосип ФІАЛКА

Прочитав я у нашій газеті звернення до Міністерства юстиції з пропозицією скасувати державну реєстрацію Комуністичної партії України. Це саме той випадок, коли так і хочеться вигукнути:

– Давно пора!

Комуністичній партії не місце у нашому суспільстві, оскільки ця організація завжди була ворогом українського народу. Багато про що говорить вже той факт, що перший її з'їзд відбувся 1918 року в більшовицькій Москві, яка вела злочинну війну проти Української Народної Республіки. І сьогодні Компартія не визнає ні української символіки, ні наших національних свят, ні нашого національного трауру. Комуністи досі паплюжать вояків Української Повстанської Армії, які геройчно боролися проти московських поневолювачів. Комуністи облудно твердять, що не було організованого московськими людоїдами Голодомору, під час якого загинуло багато мільйонів українців.

Свого часу Комуністична партія вже була оголошена поза законом у нашій державі. Але, граючись у "демократію", промосковський президент Леонід Кравчук згодом дав дозвіл на її повторну реєстрацію, очевидно, заздалегідь передбачаючи, скільки шкоди це завдасть нашому народові. І як такий злодійський акт вітатиме Москва.

Настав час покінчити, нарешті, з такими безвідповідальними ігрищами.

Коли заходить мова про Комуністичну партію, багато хто в її позитиви вписує перемогу над фашизмом. Але такі люди просто мало знають історію того часу, а тому нічого не розуміють у тодішніх подіях. А правда полягає в тому, що якраз політика лідерів Комуністичної партії Радянського Союзу дала можливість Гітлеру спочатку прийти до влади в Німеччині, а потім разом зі Сталіним розв'язати Другу світову війну, яка ніколи не була вітчизняною для поневолених Москвою народів. У тій війні їх використовували як гарматне м'ясо, в результаті чого український народ зазнав надзвичайно великих втрат.

У тій війні загинув і мій брат, який був в'язнем концтабору Флюсенбург. Зараз я хотів би поставити йому пам'ятник як жертві людиноненависницької війни. Якщо хтось може допомогти, то прошу надсилати гроші в гривнях, для чого даю такі дані:

ВАТ "Державний ощадний банк" 6311/0056, код банку 385297, рахунок №5443, Фіалка Йосип Іванович, на пам'ятник жертвам концтабору.

м. Стрий Львівської області

ХТО ЗУПИНИВ ДЕПОРТАЦІЮ УКРАЇНЦІВ?

До відома українців, задурених російською та комуністичною пропагандою!

Микита Хрущов на ХХ з'їзді КПРС у 1956 році, розвінчуючи культ особи Сталіна, говорячи про депортацію народів, заявив:"... и украинцев бы вывезли, так вагонов не хватило..."

19 липня 2007 року в газеті "Літературна Україна" у статті Миколи Симчича "Розгром під Космачем" приводяться й інші факти: "У січневому бою 1945 року під Космачем були розгромлені загони НКВС, які мали здійснювати депортацію". Планувалося почати виселення українців насамперед з бунтівної Західної України. Колони енкаведистів сунули на Космач з трьох напрямків – Жабйого, Микуличина і Коломиї, але потрапили у пастку, влаштовану загонами УПА, і були винищені до ноги. Поразка спіткала і сили резерву енкаведистів, якими командував генерал Дергачов: "Колона з 15 студебекерів, що поспішала на виручку, була буквально посічена вогнем повстанців". Сотнею месників керував Мирослав Симчич (Кривоніс).

Фактично стаття доводить, що депортацію українців зупинила Українська Повстанська Армія.

Тому, "шановні" супротивники ОУН-УПА, знайте: якби не жертовні хлопці з УПА, то освоювали б ви, ваші діти та онуки Таймир, Колиму, Магадан, а не паплюжили б своїх ратівників, які вижили, на їхній же землі.

Слава УПА! Слава Україні!

Микола НЕВИДАЙЛО,
член НСПУ, місто Дніпропетровськ

РАЗОМ НАС БАГАТО!

Відновлення традицій української толоки уможливлює збереження багатьох унікальних культурних надбань нашого народу

Юлія МИРОНЧУК

Найсвіжіший приклад тому – Трипільська толока у Державному історико-культурному заповіднику "Трипільська культура" та одному з найцікавіших його підрозділів – Музеї поселень-гігантів Трипільської культури, що у селі Легедзине Тальнівського району Черкаської області. Дійство відбулося у день Цілителя Пантелеймона – 9 серпня. Приводом скликати громаду став той факт, що через незавершене державне фінансування Музею виникла загроза руйнації дерев'яних каркасів реконструйованих трипільських хат, які чекають завершення робіт уже два роки. Існуюче тут відтворення трипільських будівель є нині єдиним в Україні, подібного музейного комплексу поки що більше не існує. Однією з особливостей завершення будівництва є те, що робити це можна лише влітку. "Правдиві пам'ятки трипільської культури в небезпеці, – каже директор Державного заповідника Владислав Чабанюк. – І лише громада може зупинити цей процес. Бо "культурні" за посадою можновладці не бачать загрози знищення найближчим часом зразків найяскравішої енеолітичної культури Європи".

Ось так у рамках екологічної програми Міжнародного еко-фестивалю "Трипільське коло 2008. Вода" з'явився клич: усі на толоку! Запросили добровольців з усієї України, а зокрема з Києва та Черкас. І всі разом взялися замазувати глиною навперемішку з соломою стіни, перестінки, підлогу та стелі реконструйованих трипільських будівель – двоповерхової хати (12 на 5 метрів) та гончарної майстерні (15 на 5 метрів).

Робота вдалася на славу. А тим часом дирекція Державного історико-культурного заповідника організувала для гостей – тих, хто здалеку і тих, хто прийшов "по сусідству" – культурно-пізнавальну програму: екскурсію на розкопки трипільського поселення "Тальянки" (провели учасники експедиції Інституту археології НАНУ), а також вечірню забаву з музиками та піснями.

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

ДОВГА ДОРОГА ДО ВОЛІ

Хто ми, панове українські військовики запасу та у відставці?

Євген ЛУПАКОВ,
колишній яничар – капітан 1 рангу окупаційного радянського війська, а нині капітан 1 рангу запасу Військово-Морських Сил Збройних Сил України

Опинившись у такому становищі, 30 січня 1918 року уряд УНР звернувся до Німеччини та Австро-Угорщини за військовою допомогою.

На захист Києва на його далеких підступах стають залишки знищеної соціалістами Грушевським та Винниченком 1 млн 200 тис. української армії, 1700 вояків Гайдамацького коша Слобідської України на чолі з С. Петлюрою, Чорноморського куреня, офіцерського Республіканського загону П. Болбочана, студенти київських університетів і юнацьких військових шкіл та інш.

Останні бої відбулися під станцією Крути та в Літках.

Герої Крутів 29 січня 1918 року своєю героїчною смертю затримали наступ агресора на Київ.

Нейтралітет обдурених захисників, зрада манкуртів прискорили збройне повалення офіційної влади УНР в Києві та початок кривавої різні військами Муравйова (понад 7 тис. киян було вбито і закатовано протягом трьох тижнів). Лише у Маріїнському парку, починаючи з 18 лютого 1918 року, розстріляно та зарито в двох величезних ямах, а не братських могилах (зараз на цих місцях стоять пам'ятники неіснуючої держави), по 2500 офіцерів і цивільних патріотів-українців. Оце і є реальна "незалежність по-комуністичному".

Навіть у т. зв. дикі часи постійних воєн загарбник, захопивши місто, міг лише три дні грабувати його, – новоявлені дикуни збільшили період звірств до трьох тижнів!!!

9 лютого 1918 року підписано Брестську угоду, за якою Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина і Болгарія визнали Україну самостійною державою. Але військової допомоги в боротьбі з московським окупантом не надали...

Окрилена успішними переговорами в Бресті, українська влада готувала державницьку законодавчу базу. Мала Рада УНР затвердила проект українського морського прапора, розроблений Українською Морською радою – День Військово-Морського прапора. До речі, за 17 років нинішньої незалежності Верховна Рада України не спромоглася хоча б перезатвердити цей прапор, а тому всі бойові кораблі Військово-Морських Сил України з моменту чергового відродження Військово-Морських Сил України і до сьогодні ходять під бойовим прапором, затвердженим Малою Радою УНР ще 18 січня 1918 року. З іншого боку, це ще один доказ відродження, а не проголошення незалежності України.

Скоропадський, мабуть, хотів стати хитрішим за Б. Хмельницького, а вірогідніше – не зробив висновків з помилок Б. Хмельницького, і 14 листопада 1918 року було проголошено федерацію України з Росією гетьманським урядом, що призвело до повстання проти гетьмана Павла Скоропадського. Бойові дії проти московського окупанта активізувалися. 18 листопада 1918 року Українські Січові Стрільці одержали перемогу над московськими військами під Мотовилівкою.

20 листопада 1918 року розпочалася друга большевицька інвазія України.

Народ зі зброєю в руках продовжував захист незалежності своєї Неньки-України!

31 серпня 1919 року Армія УНР визволила Київ від москалів.

В усій Україні створюються загони самооборони від московських зайд. Люди зі зброєю в руках захищають свої землі. Та проти розрізнених загонів, за відсутності єдиного військового командування, виступає вже вишколена як у боях і зі своїм народом, так і в загарбницьких діях проти України, московська армія. Та українські вояки не здаються... Навіть будучи інтернованими в Польщі, вони мріють про визволення України від московського ярма.

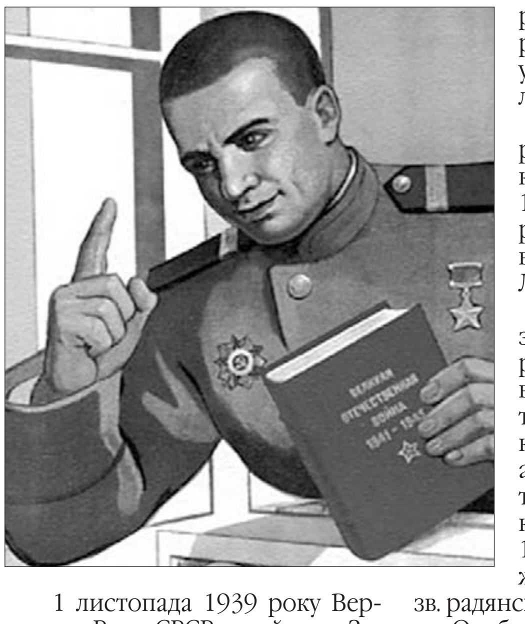

Перший похід армії УНР з польських теренів мав досить позитивні наслідки. Загарбники та місцеві манкурти зазнали значних втрат.

4 листопада 1921 року розпочався Другий Зимовий похід армії УНР під командуванням Ю. Тютюнника, який мав, на жаль, значно менші бойові успіхи.

21 листопада 1921 року більшовицькі війська Григорія Котовського розстріляли під Базаром (Житомирщина) 359 захоплених у полон вояків армії УНР.

Розстріл полонених – звичка москалів-татаро-монголів, повториться зайдами неодноразово на нашій землі. І як черговий приклад – знищення польських офіцерів – Катинська трагедія.

Не відставали від своїх вчителів і чергові загарбники України – німецькі фашисти...

21 листопада 1941 року, у 20-у річницю трагедії Базару, ОУН організувала велелюдне вшанування Героїв Базару, після чого німецькі окупанти провели масові арешти та вбивства населення. Зокрема, велику кількість учасників націоналістичного підпілля.

Як відомо, 1 вересня 1939 р. два агресори-союзники – фашистська Німеччина та комуністичний Радянський Союз розпочали Другу світову війну!

17 вересня 1939 року СРСР як один з ініціаторів Другої світової війни окупував західні землі України на підставі договору з Німеччиною і опинився перед дилемою – німецькі війська, в порушення умов договору, заохочені легкими перемогами в Європі, захопили більшу частину Польщі. Сталін був розгніваний, але Гітлер дотримався вимог союзницького договору, і німецькі війська відступили до узгоджених рубежів. Підтвердженням цього є перший парад перемоги в Другій світовій війні – радянських і німецьких військ 22 вересня 1939 року в Бресті. Майже через два роки німецькі війська знову будуть вибивати з Брестської фортеці вже не польські, а радянські війська...

1 листопада 1939 року Верховна Рада СРСР прийняла Закон про включення Західної України до складу СРСР та возз'єднання її з УРСР. Те, що ворогом було у нас відібрано Ризьким договором Росії 1921 року, який узаконив польську окупацію цих наших земель, нам "повернуто" як приєднання загарбаних нових українських земель до вже давно окупованої москалями України...

14 листопада 1939 року Верховна Рада УРСР затвердила закон про з'єднання Західної України з УРСР.

У боротьбі за володарювання світом німецько-фашистський загарбник випередив комуно-московського і 22 червня 1941 р. напав на СРСР. Почався другий етап Другої світової війни, який лише в 1943 році отримає назву "Великой отечественной".

Для збройної боротьби з обома окупантами 14 жовтня 1942 року, за наказом ОУН, утворено 1-й відділ УПА під командуванням Сергія Качинського-"Остапа".

21–23 листопада 1943 року під охороною УПА на Волині відбулася Перша конференція поневолених Росією народів Східної Європи й Азії, в якій взяло участь 39 делегатів від 13 народів, а в системі УПА було організовано 15 національних куренів.

Після війни створено Антибольшевицький Блок Народів (АБН) на чолі з Ярославом Стецьком. (Нині АБН входить до Світової Ліги за Свободу і Демократію.)

1 серпня 1943 року – розгром відділом Української Народної Самооборони під Делятином з'єднання С. Ковпака, який робив рейд із Путивля через Волинь у Карпати.

19 вересня 1944 року – День варварського вбивства арештованих політв'язнів, у тому числі і жінок в Кенгірі.

1 листопада 1944 року – Хрущовська офензива проти УПА, загинув ген. ЧА Федоров.

30 вересня 1945 року – перемога відділу УПА під командою сотенного Яструба над большевиками під Угневом. Того дня відбито 22 атаки ворога.

Це лише окремі факти збройної боротьби нашого народу з окупантом!

І як наслідок – 8 грудня 1991 року – у Біловезькій Пущі (Білорусь) керівники України, Білорусі та Росії ухвалили рішення про ліквідацію СРСР.

Цьому передував і референдум українського народу 1 грудня 1991 року, на якому український народ чітко визначився за НЕЗАЛЕЖНІСТЬ України!

Тепер ми чітко зрозуміли, що більше 70 років Україна в черговий раз була окупована тепер вже комуно-московським загарбником, а тому всі ми, панове-товариші, військовики колишнього СРСР, до 1991–1992 років служили в окупаційній т. зв. радянській армії!

Особисто я в ній прослужив з моменту призову в 1965 році до 1992 року.

Чи можна вважати мене, мого тата – пройшов за період служби і фінську, і німецьку війни, та мільйони вас – нам подібних, свідомими окупантами України, тими, хто, знаючи правдиву історію своєї Батьківщини – України, служив в армії московського загарбника?

Звичайно ж ні! Це не наша вина, що ми народилися і жили, свідомо цього не розуміючи (добре працювала ідеологічна машина окупанта!) в окупованій Україні!

Це наша спільна біда!

Я свідомо йшов до лав збройних сил Радянського Союзу (іншого вибору при загальному військовому обов'язку ні у мене, ні у мого тата, знову ж таки, як і у мільйонів вас – нам подібних в Радянському Союзі, не було!). Мене, як і вас, виховали в дусі яничара – людини, яка не знає свого роду-племені, яка вимушена була вірити в те, що її Батьківщина – Радянський Союз...

То яка ж тоді різниця між мною, колишнім офіцером радянського, окупаційного для України війська, і військовиком дивізії СС "Галичина", який служив у німецькому окупаційному для України війську ?

На мою думку, різниця є і досить суттєва.

Я, мій світлої пам'яті тато, як і мільйони вас – нам подібних військовиків-українців, служили в армії московського окупанта, не знаючи правдивої історії свого народу. Комуно-московський загарбник використовував нас в ролі яничар. І ми служили в війську окупанта свято вірячи, що ми захищаємо свою Батьківщину.

Українці ж, які йшли до лав німецького війська, знали правдиву історію нашого народу, на власній шкірі відчули звірства "старшого брата" і свідомо йшли до лав нового, незнаного окупанта з бажанням помститися кровожерливому московському окупанту, який вже на той час винищив їхні родини, відібрав майно, землі... Вони надіялися на цивілізованість європейського окупанта.

І в цьому була їхня біда!

То чому ж тоді я і мільйони мені подібних військовиків колишнього т. зв. радянського окупанта в Незалежній Україні мають усі пільги, а тисячі ще живих військовиків колишнього німецького окупанта не мають нічого?!

Адже, хоча і в окупаційних арміях, але ж ми намагалися, хто як це на той час розумів, захищати свою Батьківщину тими методами і в тому вигляді, хто і як це розумів...

Окремо хотів би розглянути питання нинішніх та колишніх військовослужбовців на теренах України, наших громадян, але не етнічних українців.

Дехто з українських націонал-шовіністів (дурних не сіють, не орють – вони самі родять) на різних мітингах, у ЗМІ тощо закликає позбавити права займати державні посади в державі не етнічних українців, і, в першу чергу, вказує на непропорційність представлення українського народу в Верховній Раді України, в уряді тощо.

Друзі! По-перше, що обираємо, те і маємо (то ж поглядаймо періодично на себе в люстерко), по-друге, і це, мабуть, головне – сьогодні в Україні говорити про етнічного українця може лише невіглас або ж провокатор, по-третє, не менш важливе, – українець сьогодні той, хто сам себе відчуває, ідентифікує українцем, знає і цінує, не словом, а ділом, нашу українську, а не надуману спільну з московським чи пак іншим окупантом, культуру та історію!

Для мене – професійного військовика, Українцями є етнічні росіяни: перший міністр оборони України Костянтин Морозов, перший Командувач Військово-Морським Силами України Борис Кожин, а не деякі їхні послідовники, можливо, і етнічні українці...

То хто ж ми з вами, панове-товариші українці, – колишні радянські військовослужбовці?

Закінчення. Початок у попередньому числі.

КАРБ ПАМ'ЯТИ

СОТЕННИЙ "ЖУК"

Життя, мов ясний спалах блискавиці

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ,
член КУН

"Жук" – таке псевдо мав Андрій Степанкевич, який народився в с. Залісочому Ківерцівського району на Волині у свідомій українській родині. Закінчив Олицьку семирічну школу. Самостійно вивчив німецьку мову, яка йому прислужилася під час німецької окупації.

У роки воєнного лихоліття не оминула біда і сім'ї Степанкевичів: німці відправили Андрійового батька на каторжні роботи до Німеччини.

Присяга підстаршинської школи в Чорному лісі. Станиславівщина

Коли почали створюватися загони УПА, на теренах тодішнього Олицького району організувалася боївка під проводом ройового Андрія Степанкевича – "Жука". Невеликий підрозділ згодом виріс до сотні.

Перше бойове хрещення повстанський підрозділ одержав навесні 1943 р. Про це Петро Мірчук пише: "Біля 27 березня ц. р. відділ УПА в порозумінні з місцевою шуцполіцією опанували Олику. Розгромлені німці вицофалися до твердині (замок князя Родзивіла – **О. С.**), звідки щойно відважилися ставити опір. Над ранком відділ відступив". (Петро Мірчук, "Українська Повстанська Армія", документи і матеріали, книгозбірня "Просвіта", 1991 р., ст. 30).

Наслідки нападу були вдалими: повстанці жертв не мали; шуцполіція, яка складалася з українців, перейшла до упівців; зі складів було вивезено до десятка возів різноманітного майна, в т. ч. зброя та амуніція. Дісталося переможцям і кілька сотень одностроїв, в яких потім можна було бачити багатьох повстанців.

Переповідали, що згодом "Жук" зі своєю боївкою обеззброїв підрозділ мадярів з 12 осіб. Це сталося на залізничній колії між станціями Цумань і Клевань. Мадяри вдень робили обхід залізниці, йшли групою. Колія проходила через ліс, в якому повстанці влаштували засідку. В результаті цієї акції наші хлопці поповнили запаси зброї та амуніції.

Наприкінці червня 1943 р. в село Жорнище приїхав німецький офіцер з охороною (вона складалася з узбеків). Ворожа вантажівка зупинилася біля хат, де стояли повстанці. "Жук" зі "своїми" бійцями з числа узбеків, які перейшли на бік упівців, залишивши німецьку армію, (всі були в німецьких одностроях) кинулися до машини. Він відразу поставив німцю вимогу скласти зброю, а узбеки вели жваві перемовини зі своїми земляками, які були в кузові машини. Офіцер ніяк не хотів здаватися "Жукові", а все вигукував: "Партизан! Партизан!" Але коли побачив поведінку своїх охоронців, то склав зброю. Все скінчилось через якихось хвилин десять без жодного пострілу.

"Жук" відправив полоненого німця до вищого командування повстанців, а сам, одягши його мундир і кашкет, та зібравши з півтора десятка підвід, поїхав разом з узбеками до лісу. Проїжджаючи через Олику, доповіли в комендатуру, що підводи для вивозу деревини з лісу біля Жорнищ взяли і тепер прямують на вивіз. З Олики поїхали на край уманських лісів, де, імітуючи бій, вчинили стрілянину. Машину спалили, а підводи відпустили додому, вказавши їм інший зворотній шлях.

Ось так "Жук" замів свої сліди і врятував наше село від знищення, яке гітлерівці вчинили б обов'язково. Узбеки, які їхали в машині з німцем, перейшли на бік повстанців.

Ще були сутички чоти "Жука" з німцями у селах Мительному і Показові, де квартирували вороги.

У жовтні того ж року в селі Одерадах сталася сутичка з російськими козаками, які служили у німців. Козаки замінили тут узбеків, які перейшли на бік повстанців. У тому бою двох козаків було вбито, а повстанець "Лисиця" дістав поранення. Козаки, які твердили, що вони "славяне", відплатили людям тим, що 3 жовтня 1943 р. у Жорнищі розстріляли 29 ні в чому не винних чоловіків і молодих хлопців. А через два дні ще так само розстріляли 17 осіб в Одерадах. Через кілька днів повстанці розбили козаків у Носовичах.

На початку 1944 року повернулися "визволителі"-совєти. Сотенний "Жук" пішов з хлопцями у підпілля, продовжуючи боротьбу з окупантами.

Не маючи змоги піймати "Жука", більшовики мстилися на його родині. Одну із його сестер засудили на каторжні роботи, а матір та ще одну сестру і брата вивезли в Сибір. Брат утік із заслання, повернувся у рідний край і прилучився до боротьби за незалежність України.

Проти загонів УПА совєти кинули великі сили енкаведистських військ. Чинити опір окупантам-більшовикам ставало все важче. В одному з боїв Андрій втратив свого меншого брата.

Узимку 1946 р. повстанці перебували у добре замаскованій криївці в Носовичах. Їх там було шестеро.

Згодом енкаведистам вдалося вивідати криївку. Навесні вони оточили садибу господаря. Хотіли узяти повстанців живими. Але "Жук" з хлопцями зумів нав'язати карателям бій. Під час перестрілки загинув сотенний "Жук" і два його побратими, а трьох поранених повстанців енкаведисти полонили. Але і вороги після бою повезли в Олику кількох своїх убитих. Місце поховання сотенного і його побратимів невідоме.

Ось такий короткий життєпис Андрія Степанкевича – сотенного "Жука", який своє життя, як ясний спалах блискавиці, віддав на вівтар жертовності за Українську Самостійну Соборну Державу.

Слава Героям!

м. Київ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ХТО Ж ПОДБАЄ ПРО БОРЦІВ ЗА УКРАЇНУ?

Марія ШТЕПА

З великим хвилюванням прочитала у нашій газеті "Нація і держава" (№30) коротенький допис довголітнього політичного в'язня більшовицьких концтаборів Василя Піруса. Ні 25-літнє перебування в неволі, ні втрата здоров'я, ні зневага ворогів, ні байдужість обивателів – ніщо не похитнуло його віри в світле майбутнє рідного народу, бажання до останнього подиху служити великій справі національного визволення. Тим же духом непокори "дихає" і книга його віршів з промовистою назвою "Іскра з некутого копита" (рік видання – 2006-й).

В зимову стужу димарі зітхають,
Сяє склепіння небес над селом.
Промерзлий барвінок,
снігами не вкритий,
Над прахом родинним шепоче
псалом.

Нас, колишніх учасників збройного підпілля, політв'язнів, ще немало доживає свого віку в Україні. За плечима в кожного славне минуле. Колишні зв'язкові, станичники, інші підпільники роками жили у постійній напрузі, серед всіляких неприємностей. Часто-густо ситуація складалася так, що не було де обігрітися, просушити одяг, взуття. Нерідко доводилося долати затяжні снігові, зливи та бурі. Та нас не зупиняли ніякі труднощі. Ми завзято несли добровільно взятий тягар, знаючи, що від нашої витримки залежить доля повстанських роїв, чот, сотень.

І нині нам так приємно прочитати чиїсь спогади про ті далекі, героїчні дні! Ось чому я не тільки читаю, а й підшиваю газети "Шлях перемоги", "Нація і держава". Знаю, що так роблять і інші ветерани національно-визвольного руху.

На жаль, у нашому суспільстві є чимало людей, для яких слово "нація" нічого не каже, які зневажливо ставляться до колишніх повстанців. Ще б пак, ті ж колись були "ворогами народу", не одержували високих зарплат, чим можуть похвалитися ті, хто вірно служив окупаційному режимові Москви. Внаслідок того, що на зміну компартійному режимові прийшов режим Кравчука-Кучми, теж далекий від українського народу, колишні українські повстанці та підпільники до сьогодні живуть у матеріальній скруті.

Так, я знаю одну стареньку жіночку – колишнього політв'язня, в якої немає не тільки телевізора, а й навіть газового опалення. До того ж її ніхто не провідує, їй днями немає з ким поспілкуватися. Довгі роздуми про долю таких бідних і одиноких людей, які дуже багато зробили для України, привели мене до несподіваного висновку: чому б нам, тим, хто вболіває за майбутнє України, не повчитися у наших ворогів-комуністів? Це ж вони вчать "червоних слідопитів" провідувати вдів фронтовиків, своїх ветеранів, допомагати їм по господарству. Хіба не могли б молоді українці взяти під опіку тих, хто колись терпів муки, приниження в ім'я нашого майбутнього, для щастя громадян незалежної України?

м. Чортків
на Тернопіллі

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УМІЙМО ПЕРЕКУВАТИ ЛЕМЕШІ НА МЕЧІ

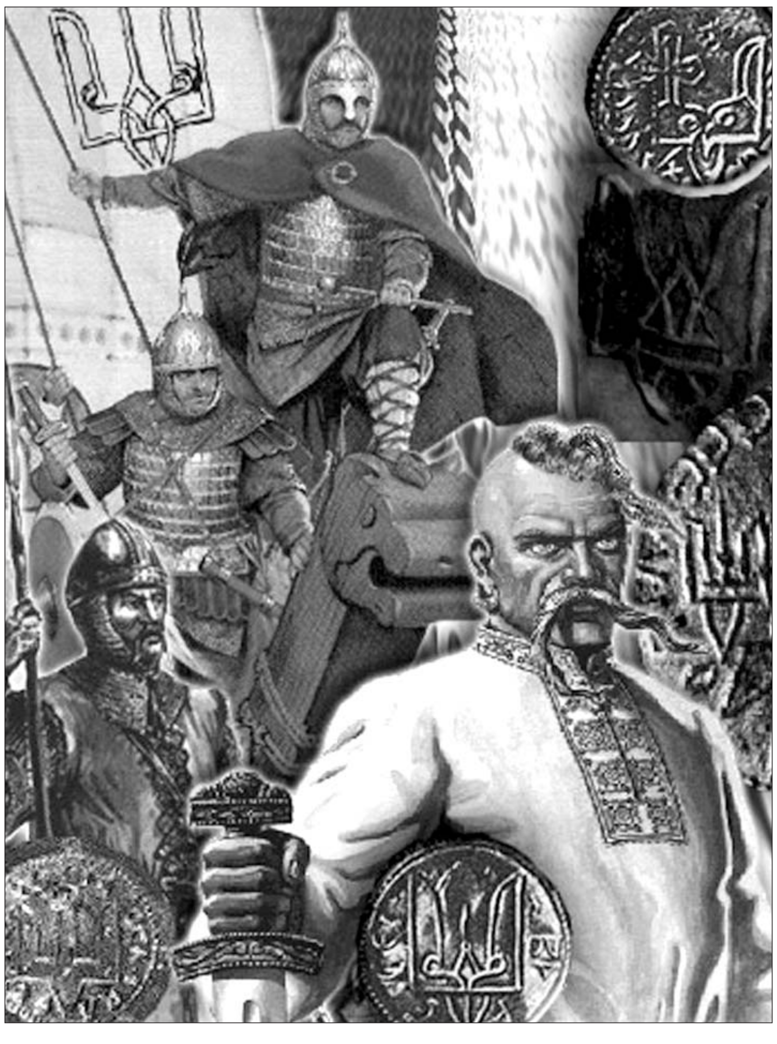

У СРСР всі міністерства були або "союзними", або "союзно-республіканськими", що на одне виходить. Ми не мали таких найважливіших власних українських державних установ й інституцій, як військо, закордонна дипломатія, служба безпеки, управління господаркою, фінансово-банкової системи. Ми не мали навіть грошей, бо Центр, передбачаючи розпад СРСР, забрав їх до Москви (140 мільярдів ам. дол.). Ми виконували лише план, накинутий нам "центром" – Москвою. Ми не мали справжньої української інтелектуальної державної еліти, її фізично було знищено, а пострадянська теліпалася в хвості за народом. Ми не мали, а подекуди навіть не знали, наших державно-національних символів. Адже не випадково національний прапор на будинку Київської міської ради підніс народ за рік перед проголошенням Незалежности і без попередньої ухвали тієї ради, при участі сотні-тисяч народу, – слава вам, кияни. Не випадково комуністи у ВР УССР проголосували за Декларацію самостійности України 24 серпня 1991 року зі страху перед народом, який зібрався перед ВР.

Ми не мали автострад, сучасних залізниць, хоч і тут за останніх десять років зроблено більше, ніж за сімдесят попередніх літ. (Якщо йдеться про "Укрзалізницю", то вона досі свято береже релікт прив'язаности до колоніальної епохи, зберігаючи назву центральної округи "Юго-западная". Від чого і кого? Звичайно ж, від Московського центру, бо ж був "Юго-Западний край" імперії).

Суспільну думку, як відомо, формують засоби масової інформації, які в Україні перебувають у чужих антиукраїнських руках. Тому старі стереотипи думання і досі присутні в нашому житті.

Вікова бездержавність і знищення советською окупацією інтелектуальної державницької еліти, виховання рабської ментальности за сімдесят років – головна причина всіх наших поразок у державотворенні. Але, попри поразки, ми осягнули дуже багато. Ми стали державою, визнаною міжнародною спільнотою, ми стали суб'єктом міжнародного права. І цього факту не зменшує те, що недостатньо використали ці можливості на міжнародній площині, знову-таки з браку власної національної дипломатії, яку репрезентують ще в більшості люди московської школи. Ми стали народом серед інших народів! Ми стали державою серед інших суверенних держав! І тільки від нас залежить, як спожиткуємо це. Це велике політичне завоювання всіх нас в Україні і поза Україною сущих і майбутніх поколінь. Ми повернули собі і світові, хоч ще не зовсім, нашу історичну пам'ять. Державницьку пам'ять. Навіть чужий президент усвідомив, що Україна – молода демократія, але одна з найстаріших держав Європи. А слідом за цим учений на весь світ голосить, що Росія – молодша сестра України. Це величезний перелом у політичній свідомості світового політикуму, хоч у нас такі декларації проходять майже незауважені.

Та вернімось до питання: як змінилось наше життя? Нас уже не розсилають "по рознарядке" на роботу по всій "родіне", нас уже не висилають на відбування кари і за те, що ми українці, в "отдальонниє районы страны", точніше – в Сибір. Ми можемо самі виїжджати куди хочемо, і до нас можуть приїжджати інші. Ми можемо навіть голосно думати! Тільки вроджений раб не може цього оцінити.

А в щоденному побуті? Об'їхавши Україну від Ровеньків на Сході до Камінь-Каширського на Заході; від Седнівa на Чернігівщині до Судака в Криму, зауважив, що дещо таки зникло, а дещо з'явилося нове. Були колись, або зовсім не було, при ресторанах, крамницях, базарах, вокзалах, автостанціях та інших громадських установах, просто відкриті виходки (вбиральні) смердючі. Сьогодні у більшости навіть на АЗС нормальні водяні туалети з крамничками чи автоматами. Дрібниця? Ні! Це великий якісний перелом у побутовому житті і його свідомості. І то всього за останніх десять років. Бо це також питання здоров'я нашого народу, нашої санітарної культури.

Один голова обласного підприємства, яке займається постачанням газу для населення, сказав, що за останні десять років в области газофіковано більше осель, ніж за весь радянський період.

Ми отримали у спадщину занедбаний Донбас із застарілою технікою, житловими трущобами і знищеним природним середовищем, на рекультивацію якого потрібно і величезні кошти, і довгі роки. Але порівняймо сьогоднішній Луганськ чи Ровеньки із станом попередніх п'ятнадцяти років.

Подивімося на житлове будівництво. Апологети минулого кажуть, що то "царські села". Однак це не зовсім так. Можна шкодувати, що в Україні мало ще багатих людей, бо треба, щоб усі були багаті. Але порівняймо стандарт квартир, тепер збудованих, з тими, в яких жили "колись", а на Донбасі зокрема. Порівняймо стан квартир, що ними завідує ЖЕК, і тими, де мешканці самі завідують, хоч платять ЖЕКу. Погляньмо на кількість автомашин у "бідних" селах. І не можна зауважити тих позитивних змін нашого життя, що осягнули ми за роки Незалежности, і то в шаленому опорові вчорашнього імперського "центру", який заздалегідь підготував свої "п'яті колони" в Україні – Партію регіонів, СПУ, ПСПУ, КПУ, різних "братств" і організацій та РПЦ/УПЦ і терористичних загонів. А якби дали нам спокійно творити нове державне життя, і наша національна еліта мала такий державотворчий хист, як хоч би Прибалтика або та ж Росія, то, напевно, в Україні була б політична стабільність, і Україна вийшла б на рівень розвинутих країн. Забракло нам, нашому політичному керівництву, яке складалося майже виключно з колишніх компартійних чиновників, хисту і політичної відваги і волі, яку мав канцлер ФРН Людвік Ехард, котрий за короткий повоєнний час створив Німеччину найбільшим експортером світу. Але для цього треба було мати і знання, і вміння та волю.

Те, що ми осягнули, є здобутком самого народу, здобутком, якому влада не змогла протиставитися, здобутком вільних людей. Але як довго самотік національного життя може бути творчим і чи зможе подолати всі труднощі? Для розвитку національної економіки, відродження національної духовности і свідомости, необхідна сильна стабільна політична ситуація в державі, а держава мусить мати нову перспективну програму розвитку України, програму розв'язання загальнонаціональних проблем сьогодення і на 20–30 років. Дії окремих людей чи навіть об'єднань не зможуть цього зробити і осягнути. Виходячи з цього, необхідно ствердити, що за сімнадцять років Незалежности такої програми у нас немає. А без такої перспективної національної програми чи плану розвитку України дієво управляти державою неможливо. Навіть привернення історичної пам'яти, у чому дещо таки зроблено, робиться від нагоди до нагоди, без планових продуманих заложень. Передвиборні обіцянки тієї чи іншої партії не можна поважно сприймати, бо вони, як скрізь, мають пропагандивний характер. Ну, може за винятком ПР, СПУ, ПСПУ, КПУ, РПЦ/УПЦ і інших, які щиро і планово обіцяють втягнути Україну назад під крило Росії і намагаються реалізувати цю лінію послідовно.

Очевидно, в житті народу є питання і завдання, які треба вже сьогодні вирішити, і є справи і завдання, до розв'язання яких треба готуватися роками чи десятиліттями: готувати проекти, кадри, матеріальні засоби, кошти та правову основу, громадську думку. Бо тільки великі починання, заміри й ідеї можуть розпалити запал суспільства.

Є справи, які негайно треба розв'язувати тільки на державному рівні. Візьмімо для прикладу таку "малу" справу, як каналізація і очисні споруди в новопосталих дільницях міст і поза містом, і на селах. Окремі люди не в силі це подолати, бо все мусить бути пов'язане з перспективним планом розвитку і розбудови окремих конгломерацій. А проблема безпосередньо пов'язана із санітарним станом, тобто зі здоров'ям народу. Без позитивного вирішення цього питання не поможе нам навіть медицина.

Або питання енергоносіїв. Україна не така вже бідна. Маємо вугілля, нафту і газ на суші і в морі. Скажіть, яка партія на сьогодні має у своїй програмі розв'язання цього питання, розвиток національних енергоносіїв? Чи візьмемо розвиток науки, авіапромисловости та ракетобудування? Усі метушаться навколо Газпрому. А держава повинна і мусить мати програму виходу зі становища, яке склалося на енергетичному ринку. І таких питань маємо багато.

Очевидно, на сьогодні першочерговим нашим завданням є захист політичної суверенности держави, бо тільки суверенна держава зможе створити правові основи для реалізації цих "малих" сьогоденних і доленосних національних програм розвитку національного життя, а в першу чергу, національної економіки, яка, в свою чергу, має дати засоби для розвитку національного життя, починаючи від дитячих садочків і кінчаючи армією...

Натомість вже вдруге за останні кілька років збираємося змінювати Конституцію України. А наші чільники все зайняті собою, як доростаюча панна.

Є питання, вирішення яких не вимагає ані великих коштів, ані великої праці. Це питання суто правові. А їх накопичилося вже немало. Наприклад, чому досі у нас немає закону про кооперацію? Адже можна скористатися архівними документами української кооперації дореволюційних часів, бо нічого мудрішого не видумаємо.

Або скасування окупаційного права, касація політичних вироків за ст. 54.1... КК УССР. Власне, не реабілітація, а скасування окупаційного права, як не маючого чинности в Українській державі.

А ще – засудження політичних злочинців окупаційних спецслужб, як це зроблено в усіх країнах "народної демократії" і Прибалтики.

Питання мови. (Навіть гетьман П. Скоропадський зумів це розв'язати, а ми – ні). Візьмімо приклад з Росії. Не так давно Татарстан хотів повернутися до латинського алфавіту, і Суд РФ виніс вирок: в РФ – чинний один російський алфавіт. Бо В. Путін ще раніше повчав татарів, що в РФ обов'язує одне правове поле. І всі мовчки сприйняли вердикт.

Крим. Л. Кучма говорив, що питання Криму нема, бо є Конституція України і договір з РФ. Є в цьому правова правда, але виходить, що навіть для депутатів ВРУ від Криму Конституція України не закон, і вони можуть, за наказом з Москви, не допустити до проведення міждержавних спільних військових маневрів. І що? А сама Росія проводить такі спільні з НАТО і США на своїй території маневри і ніхто не протестує.

ЗМІ, які формують громадську думку, у нас поза всяким контролем, вони просто антиукраїнські і в чужих руках, навіть ті "національні перші" канали.

І так можна продовжувати питання за питанням, що опинилися в Українській державі поза засягом українського і державного правового поля. А все це з того, що державні керманичі ще не повністю позбулися спадщини рабської ментальности, зродженої окупаційною дійсністю, браком політичної волі і відваги. Характеристичним прикладом тут був спосіб відзначення 1020-річчя Хрещення України-Руси.

Як бачимо, перед нами на порозі доростання державности величезні і пориваючі завдання. Ніхто за нас цього не зробить. Але пам'ятаймо, що осягнення того, що вже досягли, було б неможливим без здобуття Української Незалежної Суверенної Держави. Це великий здобуток українського народу. Ми мусимо його зберегти і утвердити. З Божою поміччю!

Пам'ятаймо, що, коли б існувала Українська держава і Українське військо, то не було б масових депортацій українців з рідних земель, не було б Голодоморів, не було б "Вінниці", Бабиного Яру, не було б катакомб, жертв Соловок і Сибіру, і Биківні. Не було б гітлерівської агресії. Досвід історії і сьогодення вчить, що з народом без держави світ не рахується. Тому любімо свій край, любімо Українську свою державу, що постала з волі українського народу, з героїчної боротьби українських воїнів визвольних змагань, постала з попелу українців, замордованих окупантами в тюрмах і Гулагах та заморених голодоморами. Любімо і при потребі умиймо і маймо волю захистити Суверенність України на своїй землі. Умиймо перекути лемеші на мечі, серпи на списи, хай навіть безсилий тоді скаже: "Я лицар!".

Степан СЕМЕНЮК

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

НЕВІДОМА УКРАЇНА

Якихось півгодини їзди від столиці – і ви потрапляєте в обійми високих предковічних дерев, пахучих трав і зовсім іншого ритму життя. Село Сулимівка, що на Київщині, кажуть, колись було величезним та розкішним. Відгомін золотих часів уцілів у вигляді геть занедбаного дендропарку, колись закладеного сином гетьмана Федором Сулимою, каскаду водойм (один ставок почистили місцеві ентузіасти, два інші повоєньки заболочуються), а головне – храму Пресвятої Богородиці Покрови – одному з перших зразків української архітектури XVIII століття, увінчаного ще тими, автентичними козацькими хрестами. Настоятель храму протоієрей Олександр Петренко – людина освічена і мудра – настільки детально розповідає про те, що пережила Сулимівка, а з нею й храм, що навряд чи в когось може виникнути сумнів: без молитви та віри неможливе процвітання і окремого села, і цілої держави та навіть світу…

СУЛИМА І СУЛИМІВКА,

або ЯК БАГАТО МОЖЕ ДОДАТИ ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНИ ДОЛЯ ОДНОГО СЕЛА

Ольга ДУБОВИК

Переповідають, що церкву звів сам гетьман України Іван Сулима – легендарна особистість, керівник, вояк, який не йшов на жодні союзи ні з Польщею, ані з Росією. Його не любила Росія і не визнавала Польща. А тим часом прості українці-козаки обирали Сулиму гетьманом Війська Запорозького за те, що був людиною мужньою, освіченою і стратегічно вельми витонченою. Доки Іван Сулима тримав гетьманську булаву – українці отримували тільки перемоги. Жодної поразки. Поляки з турками прозвали Сулиму "Азовський вовк" через те, що винайшов щось на кшталт підводних човнів і таким чином проникав разом з військом крізь усі протоки і водні канали. Козаки під проводом Івана Сулими ходили і на Трапезунд, і на Стамбул.

Історики висувають дві версії походження гетьмана Івана Сулими: одні кажуть – з Волині, інші – з Чернігівщини. Так чи інакше, а ще юнаком став помічником керуючого панськими маєтками Борисполя. Згодом (1615 року) за вірну службу польський магнат Станіслав Жолкевський подарував Сулимі землі кількох сіл включно з Сулимівкою та Лебедином. Воював з турками і якось потрапив до них у полон, кілька років провів на галерах. Поневіряючись у неволі, щиро молився Божій Матері та обіцяв, якщо звільниться, побудувати на місці дерев'яної церкви у Сулимівці цегляний храм Божий на честь Божої Матері Покрови – захисниці козаків, сімей, дівчат, жінок. І вочевидь виконав обіцянку. 1662 року Іванові Сулимі разом з побратимами таки вдалося звільнитися, захопити турків у полон, підійти до Риму та віддати полонених на розсуд Папи Римського Павла V. Як винагороду за мужність Іван Сулима одержав Золотий Хрест з рук найвищого католицького священика. Після цього згуртував побратимів та вирушив до України, аби зібрати ще більше військо. Сулима став гетьманом уперше 1632 року, коли загинув у боях його попередник. Зорганізував похід на Трапезунд, який підняв білі прапори та капітулював. Була ще низка переможних морських походів. Все це налякало тодішніх союзників – турків і поляків, і вони за допомогою французького інженера Мішеля Боплана спробували закрити козакам доступ до Азовського і Чорного морів. Та Сулима підпалив вибудовану Бопланом фортецю. Тоді турецькі й польські владці взяли в заручники реєстрових козаків з сім'ями, а далі обманом полковники здали Івана Сулиму та його побратимів на суд у Варшаву. Їм, шістьом, присудили смертну кару. Одного – неповнолітнього Полуботка – помилували, про що згодом поляки дуже жалкували, адже то був майбутній гетьман України. А гетьмана Івана Сулиму – і про це слід пам'ятати – стратили по-звірячому жорстоко: відтяли голову, руки і ноги, а частини тіла розвісили на стінах фортеці у Варшаві. Потому кості гетьмана України були захоронені на території помістя Стевки. Дружина Івана Михайловича Параска просила польську владу повернути їй останки чоловіка за велику винагороду, та отримала відмову. Адже поляки чітко знали, що легендарний непереможний гетьман стане народним кумиром, до могили якого стікатиметься люд, а козаки даватимуть клятву на вірність.

Чутки і легенди про скарби Сулими живуть у народі й досі. Отець Олександр розповідає, що, прийшовши служити до Храму Покрови 1997 року, дізнався, що 5 тайників у підмурках церкви були знайдені. А два залишаються невідкритими.

З роду гетьмана Сулими вийшло багато видатних особистостей, серед яких – Яким Сулима, Яким Якимович Сулима, Микола Семенович (праправнук гетьмана), Христофор Сулима, Федір Іванович.

Меценат Яким Якимович Сулима побудував Сулимівку Київську на вулиці Лютеранській, 16 (колишня Енгельса) – такий собі будиночок, де виховували безпритульних дітей-сиріт, давали їм освіту.

Христофор Сулима – перший єпископ, який організував Харківську епархію.

Микола Сулима після війни 1812 року став губернатором спершу Південного, а потім усього Сибіру. За мужність був нагороджений орденом Білого Орла. Микола Сулима рано залишився круглим сиротою, але у 26 років уже став полковником, а після битви під Бородіно, в 32 роки – генерал-майором. Там і познайомився з князем Петром Багратіоном. А згодом уклав шлюбний союз між своєю донькою та племінником князя Петром Олександровичем.

Яким Сулима був останнім суддею України, знав 12 мов.

Драматична доля випала трьохсотлітньому храмові та похованням з родової усипальниці роду Сулимів, що традиційно знаходилася біля святого місця. Періоди розквіту змінювалися занепадом, щоб знову прийшло відродження. Найбільший занепад випав на 1820–1845 роки, коли ледве не обвалився центральний купол, і щоб бува кого не вбило, храм визнали непридатним для служби та закрили. На те, щоб відновити богослужіння, Яким Семенович Сулима витратив десять років свого життя. За радянських часів 1958 року храм був закритий вдруге: там зберігали зерно, від чого прогнила підлога, крутили кіно, викопали поховання, повикидали їх. Доходило до того, що грали черепами у футбол. Кажуть, одне тіло було нетлінним. Отець Олександр робить припущення, що то міг бути праведник Яким Якимович Сулима, який, не маючи своїх дітей, виховував сиріт, а з дружиною жив як із сестрою.

Розповідають, у 30-ті роки хотіли повністю зруйнувати церкву. Один чоловік поліз, щоб спиляти хреста. Упав, убився. Більше ніхто не наважився підняти руку на хрести. Дякуючи цьому знаковому випадкові, досьогодні вони збереглися – дивовижно красиві, трохи незвичні за формою, так звані "козацькі чайки".

За совітів усі коштовності храму були розграбовані. Царські ворота нині – в музеї, чаша – в золотій палаті. Оригінал родової ікони "Покрова Сулимівська" перебуває у Музеї образотворчого мистецтва у Києві. Плащаницю 1942 року вивезли до Ленінграда, де вона безслідно зникла. Залишилася ікона "Зняття з Хреста" початку XVIII століття, написана на пергаменті, а також ікона на металі, написана учнями Васнецова. Коли 1958 року закривали храм, цю ікону зняли, кинули на підлогу і тодішня голова сільради топталася по ній ногами, після чого жінка 20 років лежала паралізована. Ікона "Нев'янучий цвіт", з якою ще козаки ходили у походи, збереглася завдяки тому, що один дідусь вирішив її "врятувати" – покрив двома шарами паркетного лаку. 1922 року на виконання декрету Леніна було конфісковане панікадило "на нужди голодающих Поволжя".

На стіні храму Покрови міститься ксерокопія давнього фото – отець Павло Малимон, який служив у сусідньому селі Малій Стариці та 1937 року страчений енкаведистами у Биківні "за шпіонаж". "Коли я помістив його зображення у храмі, – розповідає отець Олександр, – то на стіні неподалік, тільки в цьому місці побіленого храму, проступили червонуваті плями"...

Довгі роки храм Покрови у Сулимівці зазнавав оскверніння. Розікрали все, навіть табличку – напис на стіні, на якій були викарбувані імена меценатів – відбудовників храму. А потім і скіфську бабу з гетьманського парку поцупили. Постамент надмогильного пам'ятника Петру Багратіону певний час слугував підставкою для корита, з якого корови пили воду...

Кажуть, доки останки похованих не були сплюндровані, село Сулимівка процвітало й розвивалося. Тут був колгосп-мільйонер, окреме родильне відділення, середня школа, дитсадок, зубопротезний кабінет. А потім – село занепало, і нині у цьому благословенному куточку Київщини приписано лише 132 особи.

Проте все тече, все змінюється. З 1988 року зусиллями місцевих меценатів, родини Едуарда Яворського та сільського керівництва храм знову почав відновлюватися. Поруч з'явилася криниця з джерельною водою. Люди з сусідніх сіл тягнуться до старовинного храму за благодаттю. "Коли Богу служать і моляться – Господь оберігає", – упевнений отець Олександр. І, напевно, кращого рецепту годі й шукати.

ВІД АВТОРА

РОСІЙСЬКІ ТАНКИ І "ВЛАСНА СОРОЧКА"

Іван АНДРУСЯК, поет

Російські танки нібито залишили Горі... Точніше, те, що залишилося від Горі... Але поки що – інформація все ще доволі непевна...

І посуваються загарбники "дамой" дуже й дуже повільно – кажуть, що їм заважає... велика кількість бронетехніки, яку покинула грузинська армія... Це не якийсь там "сєржант" заявив – головнокомандувач окупаційним "кантінгєнтом"! Московському цинізму немає меж! Як, зрештою, й московській дріб'язковості й московському мародерству.

Грабують усе, до чого дотягуються зажерливі лапи, – хто що може... Грузини принесли під російське посольство в Тбілісі такі ж речі, як ті, що їх, як було помічено, російські солдати тягали з розграбованих магазинів, офісів, жител. Це елементарні відра, щітки, якийсь дешевий дріб'язок і навіть... унітаз!

...Немає меж цинізму не лише самих московитів, але і їхніх підгавкувачів із "п'ятої колони" в Україні. Аж 22 серпня – у день, коли російські танки нібито залишили Горі, нарешті, "розродилася" заявою про грузинські події Партія регіонів. Здогадуєтеся, якою заявою? Вочевидь, так: у ній дорікання Президентові Вікторові Ющенку за те, що той підтримав у тяжку хвилину братній грузинський народ!

Чого ж дорікають? Звісно, чого: бо так Україна "поссорілась с Рассєєй"... Ніби ми з нею колись дружили!

Ну, але ж то Партія регіонів – з нею всім усе давно зрозуміло! А що ж "союзнички"? Звернімо увагу на такий вельми суттєвий момент: як прем'єр пані Тимошенко, так і будь-хто з наближених до неї фігур в уряді та БЮТ тривалий час старанно оминали тему нападу Росії на Грузію. Звичайно, можна сказати, що МЗС останнім часом із честю веде позиційні дипломатичні війни з російськими агресорами, – це теж нібито уряд. Сама пані Юлія мовчала аж доти, доки один із клерків Секретаріату Президента не звинуватив її в... державній зраді.

Ба, більше: за весь час своєї політичної кар'єри Юлія Володимирівна жодного разу (!!!) чітко не проартикулювала позиції свого блоку стосовно вступу України в НАТО! Коли ж її запитаннями з цього приводу буквально "припирали до стінки" – тоді вона або говорила двозначні речі, які, за бажання, можуть бути потрактовані як завгодно, або ж усе "спихала" на результати майбутнього референдуму з цього приводу (себто, вдавалася до риторики, радше притаманної "поміркованим регіоналам").

Усе це свідчить як мінімум про те, що зовнішньополітичний курс, який вона може провадити, був би дуже й дуже непередбачуваний...

Отже, ми переконалися, що Росія багатьом нібито українським політикам ближче до тіла, ніж власна сорочка...

І чого б то?!

Не так і важко здогадатися...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9